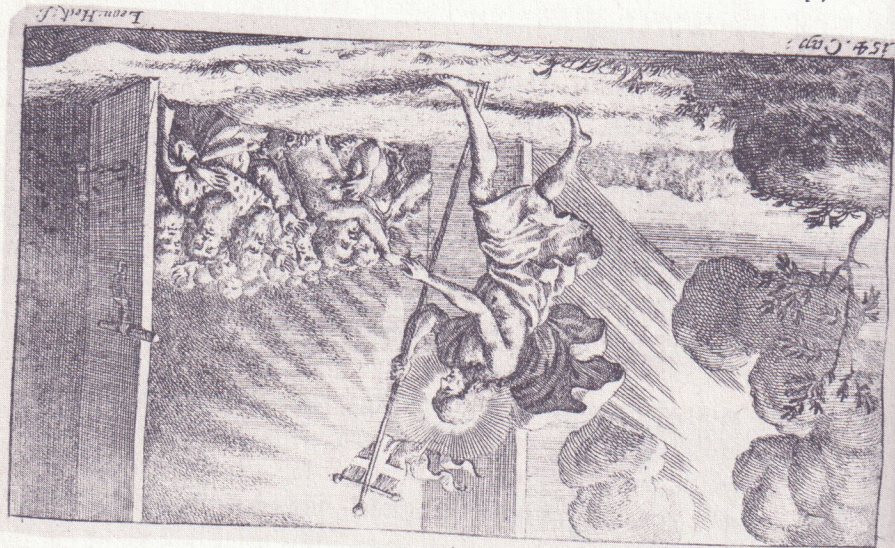

Až posavad na pohřeb Pana Ježíše a plač jeho nejmilejší matky sme patřili. Nym se též podíváme, kam se jeho nejsvětější duše poděla, když s tělem se rozloučila. Jak nejdřív Pan Ježíš na kříži skončil a duše od těla odloučená byla, tu v jednom okamžení všechny její hořkosti zmizely, ona pak všechna oslavena a s svým božstvím sjednocena u přítomnosti mnoho tisíc anjělův jako náky udatny a slavný vítězitel s největším blskem do předpekli vstoupila. Jak nejdřív do toho místa vesla, ihned jasným blskem se osvítila a z tmavého žaláře rozkošný ráj učinila. Všechny též duše, které tam byly, v okamžení spasené jsou a z spatření na tak laskavou tvář boží velice obveselene. Potom pak, když laskavě vespolek se přivítali a pozdravili, vypravoval jim Pan Ježíš, kterak on všechna prorocství jejich vyplnil a co za ně na světě trpěl a zpusobil, říká: Moji milí přátelé, dosti dlouho po mně jste toužili a na mne očekávali, ale dnes žádost vaše se vyplnila. Nym časný život můj jest se dokončil a já hned po mém od těla rozloučení k vám jsem přišel, abych vás spasení věčného oučastně učinil. Ale jak drazé spasení vaše mne stálo, sotva vypraviti mohu, neb jsem tak ukrutné muky za vás trpěl, jich žádný lidský rozum postihnouti nemůže. Mé ubohé tělo ještě visí na kříži tak velice zohavené, že kdybyste je uzřeli, velice byste se nad ním užasnouti musili, neboť Židé i pohané tak ukrutně se mnou nakládali, jako by ne člověka, ale lítého ďabla před sebou měli. Však to všechno ukrutně tyranství pro vás a pro lidské pokolení srdčně rád sem snašel, tak abych vás z tohoto žaláře a pokolení lidské od věčného zatracení vysvoboditi mohl.

Když svatí otcové to uslyšeli, co se domníváš, co sou na to řekli neb pomyslili? Zjistěte kdyby byli mohli plakati, žet' by byli beze všeho přestání žalostně plakali,

Kterak Pan Ježíš do předpekli vstoupil
Kapitola stá čtyřdecatá druhá